

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 września 2016 roku w sprawie z powództwa D. A. przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. o zapłatę, Sąd Rejonowy w Zgierzu:

1. oddalił powództwo;
2. zasądził od D. A. na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 4.492,77 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazał przeksięgowanie z konta zaliczki uiszczonej przez D. A. w dniu 22 października 2012 roku i zaksięgowanej pod poz. (...)/ (...) na konto dochodów Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu kwotę 50,23 złotych tytułem poniesienia wydatków tymczasowo pokrytych przez Skarb Państwa;
4. nakazał wypłacenie ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu na rzecz D. A. kwotę 1.449,77 złotych jako niewykorzystaną zaliczkę wpłaconą w dniu 22 października 2012 roku i zaksięgowanej pod poz. (...)/ (...).

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w części oddalającej powództwo co do kwoty 14.338,88 zł. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:
 - a) przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na sprzecznym z treścią opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej P. J. ustaleniu, że powód nie udowodnił zakresu uszkodzeń powstałych w wyniku kolizji z samochodem C. podczas, gdy opinia ta określa przedmiotowe uszkodzenia w sposób niebudzący wątpliwości zakres uszkodzeń został potwierdzony w ustnej opinii uzupełniającej;
 - b) przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na bezzasadnym pominięciu części opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej oraz uzupełniającej ustnej opinii, w której biegły określa, że do kolizji doszło w miejscu wskazanym przez R. S. i ustaleniu przez Sąd, że powód nie udowodnił, w jakim miejscu doszło do kolizji;
 - c) przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na sprzecznym z zasadami logicznego rozumowania ustaleniu że „pojazd powoda został odholowany z innego miejsca niż miejsce kolizji” podczas, gdy z treści opinii biegłego wynika, że to właśnie miejsce wskazane przez kierowcę holownika było miejscem kolizji samochodu M. z samochodem C., a podstawowe ustalenie faktyczne Sądu wyklucza, że do kolizji z tej doszło w miejscu wskazanym przez powoda;
1. naruszenie prawa materialnego, mianowicie art. 24 ust. 5 i 9 ustawy prawo o ruchu drogowym poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że kierowca samochodu M. nie powinien wykonać manewru wyprzedzania z prawej strony pojazdu skręcającego w lewo podczas, gdy manewr taki dopuszczalny jest nawet na skrzyżowaniu.

W oparciu o wskazane zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 14.338,88 zł tytułem odszkodowania oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania przed Sądem I instancji, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych, a także zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, przed Sadem II instancji według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna i skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku.

Sąd pierwszej instancji wprawdzie dokonał w niniejszej sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych, to jednak były one niepełne, co skutkowało wyprowadzeniem z tych ustaleń nieprawidłowych wniosków. Efektem kontroli jest zatem zmiana wynikająca odmiennie ocenę materiału dowodowego i zasądzenie odpowiedniej wysokości należnego odszkodowania.

Zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. należało uznać za uzasadniony. Strona apelująca trafnie zarzuca Sądowi I instancji naruszenie swobodnej oceny dowodów poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego sprawy i odmowę wiarygodności zeznaniom powoda i świadka T. B., w zakresie w jakim wskazywali, iż do uszkodzeń pojazdu doszło wskutek kolizji z C.. Wskazać należy, że w sytuacji, gdy Sąd ustala niektóre okoliczności relewantne w sposób sprzeczny ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, pomija niektóre okoliczności relewantne dla rozstrzygnięcia sprawy jak też, dokonuje określonych ustaleń co do okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, lecz nie uwzględnia ich następnie przy dokonywaniu oceny zasadności powództwa, nie można mówić o tym, że rozstrzygnięcie, zgodnie z dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c., opiera się na wszechstronnym rozważeniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Zastrzeżenia Sądu odwoławczego budzi ta część uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w której Sąd I instancji w oparciu o opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej uznał, że powód nie wykazał związku przyczynowego między zdarzeniem szkodzącym, a zakresem uszkodzeń. W ocenie Sądu o ile kolizja miała miejsce, co potwierdzają zeznania świadka – sprawcy zdarzenia M. S., jak i kierowcy samochodu M., a także za udowodnione należało uznać również, iż uszkodzony pojazd został odholowany w dniu 19 listopada 2009 roku, to z innego miejsca, niż miejsce kolizji z pojazdem C..

Z powyższym stanowiskiem Sądu I instancji nie można się zgodzić. W ocenie Sądu Okręgowego przyjęcie przez Sąd I instancji, iż uszkodzenia samochodu powoda nie mogły powstać w okolicznościach wskazanych przez uczestników kolizji było nieuzasadnione, a przy tym sprzeczne z materiałem dowodowym zebrany w sprawie, w szczególności z treścią opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, z której wyłaniają się zgoła odmienne wnioski. Sąd dokonując oceny przedmiotowego dowodu ograniczył się bowiem jedynie do tej części opinii biegłego, w których podał, że uszkodzenia pojazdu przemawiają za tym, że do kolizji nie mogło dojść w miejscu wskazanym przez powoda, albowiem uniemożliwia to ukształtowanie terenu w tym miejscu, a ponadto miejsce zdarzenia wskazane przez powoda nie odpowiada miejscu zdarzenia wskazanemu przez osobę udzielającą pomocy drogowej, a zatem mamy do czynienia z dwiema różnymi kolizjami. W tych warunkach Sąd przyjął, iż miały miejsce dwie kolizje i do uszkodzeń pojazdu nie doszło wskutek kolizji z C.. Rozstrzygnięcie to jest o tyle nieprawidłowe, iż Sąd I instancji całkowicie pominął tę część pisemnej opinii biegłego oraz ustnej uzupełniającej, w której biegły określa, że do kolizji doszło w miejscu wskazanym przez R. S.. Jak wynika przy tym z akt sprawy oględzinom poddano dwa miejsca zdarzenia tj. jedno wskazywane przez powoda, a drugie wskazywane przez kierowcę holownika wyciągającego pojazd powoda z rowu. Jednocześnie zdaniem obu biegłych wydających opinię w przedmiotowej sprawie miejscem zdarzenia było miejsce wskazywane przez R. S., na co wskazywało ukształtowanie terenu. Zważyć przy tym należy, że powód nie uczestniczył w kolizji i nie był świadkiem zdarzenia i wszelkie informacje, które przekazywał biegłemu miały charakter pochodny albowiem jego przebieg znał z relacji swojego pracownika – T. B.. Zatem w celu ustalenia i weryfikacji miejsca zdarzenia należało skorzystać z informacji zaciągniętych od innych uczestników oraz świadków zdarzenia w tym sprawcy kolizji, który potwierdził, iż doszło do kolizji obydwu pojazdów. Opinia biegłego mgr inż. P. J. była przy tym jasna i wewnętrznie niesprzeczna, a tym samym dawała możliwość jej pełnego wykorzystania. Zgodnie z jej treścią miejscem kolizji pojazdów M. i C. jest miejsce wskazane przez kierowcę holownika. Podkreślenia przy tym wymaga, iż opinia biegłego nie była kwestionowana przez strony postępowania, stanowiąc tym samym pełnowartościowy dowód w sprawie. O ile również biegły P. J. oraz biegły G. P.

w swych opiniach stwierdzili, że nie wszystkie uszkodzenia występujące w pojeździe M. nastąpiły na skutek kolizji z samochodem C., to nie sposób wnioskować jak to uczynił Sąd I instancji, że powód nie wykazał zakresu tych uszkodzeń. Jak słusznie wskazuje strona apelująca zakres uszkodzeń w związku z kolizją samochodów M. i C., jako okoliczność wymagająca wiedzy specjalistycznej objęty był wnioskiem dowodowym zamieszczonym w pozwie dotyczącym opinii biegłego i jak wynika z opinii biegłego P. J. koszt naprawy uszkodzeń pojazdu powoda będących skutkiem kolizji z

samochodem C. wynosi 11.207,29 zł. Stosownie do tej opinii, czas naprawy pojazdu wynosi 11 dni roboczych. Mając na względzie, iż czas ten jest tożsamy z czasem przestoju pojazdu oraz że dzienny dochód generowany przez pojazd ciężarowy wynosi 146,03 zł netto utracony przez powoda dochód w związku z przedmiotową kolizją wynosi 1.606,33 zł netto. Jako zasadne należało uznać również roszczenie z tytułu kosztu wyciągnięcia samochodu z rowu w wysokości 1.000 (tysiąc) zł netto (faktura Vat nr (...)) oraz koszty przeładunku pojazdu w wysokości 525,26 zł netto. Zatem wysokość należnego powodowi odszkodowania wynosiła 14.338,88 zł.

Z tego względu Sąd Okręgowy uznając apelację powoda jako uzasadnioną na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 14.338,88 zł, w pozostałym zaś zakresie oddalił powództwo.

Zmiana wyroku w zakresie roszczenia głównego skutkować musiała również zmianą rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem pierwszej instancji. O kosztach tych Sąd orzekł zgodnie z wyrażoną w art. 100 zd. 1 k.p.c. zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów postępowania zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 973,65 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu. Odnośnie kosztów pobranych od stron postępowania tytułem nadpłaconych zaliczek, Sąd Okręgowy na podstawie art. 80 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2016, poz. 623) zwrócił stronom różnicę między opłatą pobraną, a należną, o czym orzekł jak w pkt. I. 5 a i b. W pkt. I. 4 wyroku Sąd nakazał zaś przeksięgowanie wypłaconej tymczasowo kwoty 50,23 zł z zaliczki uiszczonej przez D. A. pod poz. (...)/ (...) na konto dochodów Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądzone od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3117 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, która obejmowała kwotę 717 zł tytułem opłaty od apelacji oraz kwotę 2.400 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym ustaloną na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015.1800).